

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי ערן שוורץ ז"ל

בן איריס ומיכאל

נולד בירושלים

בתאריך כ"ט באלול תשמ"ד, 26/9/1984

התגורר בירושלים

התגייס במרץ 2003

שרת בחיל השיריון

נפל בעת שירותו

בתאריך י"ב בחשוון תשס"ד, 6/11/2003

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 12 קבר: 4

הותיר אחריו הורים ואח

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן איריס ומיכאל. נולד בערב ראש השנה, כ"ט באלול תשמ"ד (26.9.1984) בבית-החולים הדסה עין כרם בירושלים. ערן נולד אחרי שתי אחיות שנפטרו ובהיוולדו הסב את השמחה הגדולה ביותר שניתן לתאר לכל המשפחה ובמיוחד לאחיו הבכור יובל, הבוגר ממנו ב-11 שנים.

בת דודו נאווה, מספרת: "במשפחה המאוד קטנה שלנו, היית הכי צעיר והכי מיוחד. כשנולדת כבר לא הייתי הכי קטנה במשפחה, התפקיד עבר אליך, תינוק מקסים עם עיניים כחולות, שקיבל שם שהולם אותו ביותר - ערן." ומוסיף בן דודו, עודד: "עיניו הכחולות והחייכניות היו כה חקרניות, ממש כמו שמו."

ילד מקסים, שיער שטני בהיר, עיניו הכחולות בורקות, מלא שמחת חיים, תמיד חיוך מלבב על פניו המנומשות. דברן גדול, שלפעמים אומר דברים חסרי משמעות, אבל כשצריך גם רציני ובוגר. אדם ישר מאוד, בעל לב חם, רחב וטוב, שאהב לעזור לזולת.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ערן למד בבית-הספר היסודי 'דוד סטון' בירושלים, וסיים את לימודיו בחטיבת-הביניים והתיכון 'מרקס זיו' בבית הכרם עם ממוצע בגרות גבוה.

במקביל ללימודיו התיכוניים התנדב ערן במד"א, עבר קורס 'נטלי' והמשיך להתנדב גם לאחר שסיים את בחינות הבגרות. ההתנדבות במד"א הולידה בו רצון לשרת כחובש בצבא.

לאחר שסיים את בחינות הבגרות התנדב גם למשמר האזרחי. עד גיוסו לצה"ל למד ערן למבחנים הפסיכומטריים, עבד כשומר בחברות שמירה ובכל עבודה שהזדמנה לו. הוא לא בחל בשום עבודה ותפקיד והיה מאוד מרוצה להיות בקרבת אנשים ולא להתבטל בבית עד הגיוס.

ערן אהב מאוד טבע. מילדותו נהנה מאוד לטייל באזור הרי ירושלים, לשהות בטבע ולצלם את היופי שסביבו.

ערן אהב להאזין למוסיקת רוק כבד וללהקות מטאל, ולא אחת יצא להופעות חיות. למד לנגן בגיטרה קלאסית ורצה לעבור לנגן בגיטרה חשמלית.

הוא היה מוקף תמיד חברים מכל העיר, צמוד לטלפון כמו לאינפוזיה ומשוחח איתם שעות על גבי שעות. תמיד היו לו בדיחות לספר להם וקול של צחוק נשמע מחדרו בעת שיחותיו איתם.

ערן אהב לצאת עם חבריו לפאבים, לדיסקוטקים, לטיולים ולסרטים. הוא אהב לרכב על אופניים והרבה לשחות, כ-2 ק"מ בכל פעם.

עודד, בן דודו, מספר: "אחת התכונות שאהבתי יותר אצל ערן היתה התמימות שלו והיכולת שלו ללכת בעקבות דמיונו. הוא אהב לשמוע סיפורים ומעשיות, ואפשר היה להפליג איתו בגוזמאות ושטויות שמבוגרים סוגרים את עצמם בפניהם. ערן היה אדם רגיש וחד אבחנה, ותמיד נהניתי לדבר איתו על עבודתי המחקרית ועל נסתרות החיים בכלל. הוא היה אדם טוב, בעל לב נדיב ותמיד מוכן להירתם לעזרת בני המשפחה. אחד הדברים שאהבנו לעשות יחדיו היה לרכב על האופניים באזור ירושלים, או לתקן יחדיו את האופניים ותוך כדי כך לדבר... ערן היה אדם יצירתי מאוד, בעל נפש של יוצר ואמן. תמיד אמרתי לו שאני משוכנע שבכל מה שיבחר לעסוק או ללמוד לאחר השירות הצבאי הוא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

יצטיין - לא רק במובן של הצלחה חומרית, אלא במובן של יצירתיות ויכולת לחדש ולהאיר דברים בצורה מקורית."

למרות מגבלה פיזית ביקש לשרת כלוחם קרבי ולתרום ככל האפשר. במרץ 2003 גויס לצה"ל, לשריון, ובתום אימוני הטירונות הגשים את חלומו וסיים בהצלחה קורס חובשים קרביים.

ביום י"ב בחשוון תשס"ד (6.11.2003) נפל ערן בעת שירותו והוא בן תשע-עשרה. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי הר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים ואח.

הוריו של ערן כותבים: "תמיד נזכור אותו כשעל פניו החיוך המלבב שלו, ועיניו הנוצצות. הבית תמיד היה מלא ושוקק כשהיה איתנו."

רינת, ידידה שהכיר ערן במד"א, כותבת למשפחתו: "חשוב לי לספר לכם על ערן שאני הכרתי, ערן ששימש לי חבר טוב ותומך. מאז שאני זוכרת אותו תמיד היה לו חיוך על הפנים. חיוך אמיתי, תמים, אולי ילדותי במקצת. כלפי חוץ הוא לקח דברים בקלות, תמיד ניסה לעודד ולחשוף את הצד הטוב שבכל קושי. הוא כל כך חיכה להתגייס לצבא... ולערן היו שאיפות גדולות. הוא תמיד רצה להגיע לטוב ביותר. במד"א לא הסתפק להיות על אמבולנס רגיל אלא טען שרק בנט"ן עושים באמת דברים משמעותיים, פעולות המצילות חיים. אחד החלומות שלו היה להיות חובש וקיבלתי את הרושם שהוא הצליח בקורס, הצליח ואף נהנה. אני יודעת שערן קיבל המון תמיכה ואהבה מהמשפחה. הוא אהב אתכם חזרה בכל ליבו, והעריץ את אחיו. יובל, כמה שהוא דיבר עליך... כמעט בכל שיחה עלה השם שלך. אתה היית האח המושלם בשבילו... אני דתיה, ותמיד בלט מאוד בעיני הכבוד וההבנה שהעניק לנושא, למרות שידעתי שהוא רחוק מהעולם הדתי. היה בערן משהו שונה מאחרים - משהו מאוד ישיר ותמים אך עם זאת גם מאוד עמוק ובוגר. לעתים היה לי קצת קשה לחדור לעומק נשמתו והבנתו. היו בו ניגודים רבים - בו בזמן היה רגיש מאוד אך גם החלטי, ישיר אך מתחמק, היה אומר לפעמים דברים חסרי משמעות אבל היה רציני כשצריך. זה ערן בשבילי, אדם מורכב, רגיש, מבין, מתחשב. פשוט אדם טוב. אני מאוד שמחה שנפל בחלקי להכיר את ערן. תמיד הוא יישאר בליבי חי, כל כך חי."

נאוה, בת דודו, כותבת על ערן: "אלה שעוזבים אותנו צעירים, משאירים חלל ענק בלכתם. אלה שהולכים מאיתנו הם הטובים שבטובים,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

המוכשרים שבמוכשרים, אלה שהיו ומהווים גם אחרי מותם דוגמה עבורנו. גם אתה היית כזה. טוב לב, נדיב, חושב על אחרים לפני שהוא חושב על עצמו, מוכשר בכל כך הרבה תחומים - אחד כזה שיוכל לעשות כל מה שירצה כשיהיה גדול, משכמו ומעלה. 19 שנים היתה לנו הזכות להכיר אותך. ילד מרשים שגדל והיה לגבר צעיר מרשים... אתה חסר לנו מאוד. אני מתגעגעת לשיחות איתך בשבתות, להליכה ברגל איתך, לשאלות שלך האם אני מכירה את הלהקה הזו או את הלהקה ההיא, לחיוך שלך. מתגעגעת לשמוע אותך אומר 'ובכן'.

"מאז שהתגייסת סיגלת לך מנהג לומר 'ובכן' כאשר רצית להגיד משהו, או כאשר רצית להצטרף לשיחה. תמיד חייכתי כשמעתי את ה'ובכן' הזה מכיוונך וגם עכשיו, כשאני כותבת לך שורות אלה, יחד עם הכאב והעצב הרב, עולה לי חיוך קטן. אני מתגעגעת אליך ערן. אזכור אותך תמיד מחייך. בכל מקום שהיית בו, אם במפגשים המשפחתיים שלנו או במקומות אחרים, תמיד היית זה שהצחיק את כולנו, זה שהעלה חיוך על שפתותינו. ובכן ערן, ערן המקסים, היפה והמוכשר שלנו, רציתי להגיד לך תודה. תודה על 19 שנים נפלאות במחיצתך. אוהבת תמיד."

עודד, בן דודו, מספר: "כחודשיים לפני מותו של ערן נולד בני הראשון, אושרי. בכל פעם שערן היה חוזר לחופשה מהצבא היה בא לראות את אושרי ומתפלא כיצד הוא גדל. אמרתי לו שמעתה אי-אפשר לקרוא לו יותר 'התינוק', כי אושרי ייעלב שהתואר נלקח ממנו. לא היה ברור לנו מהו היחס הפורמלי בין ערן לאושרי - 'בן-דוד שני' נשמע מרוחק מדי, לכן הסכמנו שנקרא לו 'הדודן ערן'. אני זכיתי להכיר את ערן ולאהוב אותו. בני ידע על הדודן ערן רק מסיפורים ותמונות. אני כותב את הדברים האלה גם בשבילו, שכאשר יידע לקרוא יוכל לחשוב גם הוא על ערן. הלקח שהייתי רוצה שילמד הוא - ואחרים - מחייו ומותו של ערן הוא לאהוב ללא גבול, כי הרגע הוא באמת בר-חלוף. באהבה ובכבוד."